

Kortverhaal (onafgewerkt) rond de stoet ter gelegenheid van het Sint-Pietersfeest 1993, Kalken.

André Van De Sompel

Maandag

Denise sloot de badkamerdeur achter zich en wroette opgewonden door het halflange haar.

"Verdomme, verdomme, Gerard, we moeten nog een ruiter met paard hebben. En zondag is't zover." Haar man scheen haar niet te horen. Door de openstaande dubbele deur zag ze hem languit in de zetel hangen: Leve Koning Voetbal.

Het viel haar moeilijk aan de nieuwe gezinssituatie te wennen. Sinds het huwelijk van hun jongste zoon David leek de stilte in huis onwerkelijk. Vorige week, op dit tijdstip, was ze nog druk in de weer. Voor het laatste avondmaal, zoals ze het noemde, had ze haar uiterste best gedaan. 't Was konijn. Gerard had het bijna volwassen beestje de dag ervoor geslacht en Denise had van de maaltijd een soort familieherdenking willen maken: het vlees gestoofd zoals ze het haar moeder ontelbare keren had zien doen...

Een vrachtwagen met lege aanhangwagen denderde voorbij en Denise keek op. De zon stond reeds laag en lange schaduwen vielen over het pleintje waar tijdens het weekeinde het Sint-Pietersfeest zou plaatsvinden.

Ze had pech. Voor de stoet van zondag had ze beloofd drie ruiters met paard te zoeken. Dit bleek geen gemakkelijke klus te zijn daar diezelfde dag het eerste provinciaal ruitertornooi doorging en bijna alle ruiterverenigingen zich daarvoor hadden ingeschreven. De moed zonk haar in de schoenen.

Er werd geklopt en de belletjes aan de achterdeur rinkelden. Pieter wilde Gerard begroeten maar Denise was hem voor: "Ah, Pieter, we zitten in de problemen, jong. We hebben niet genoeg ruiters voor zondag."

Pieter was voorzitter van de Stichting Sint-Pietersfeest Kalken, de werkgroep waartoe ook Denise behoorde.

Het was warm. Toch was het vooral de onaangename gedachte of ze er wel in zouden slagen alles in gereedheid te brengen, die hem het zweet deed uitbreken. Hij wiste het met de rug van de hand van zijn voorhoofd. Hij had een ganse week verlof genomen en, samen met Rudy, had hij de panelen geveerd voor de decoratie van de tent en de tentoonstellingsruimte. Hij was moe en vreesde dat zijn bezoek hier veel langer zou duren dan gepland. Daarna moest hij samen met Eugeen, de nestor van de groep, nog een alternatief vinden voor een groep die afgezegd had. Om nodeloos tijdverlies te vermijden wou hij Denise niet van dit probleem op de hoogte brengen.

Hij nam het hoekstoeltje en ging zitten. Denise begon haar verhaal van in 't prille begin en met alle mogelijke uitwijdingen. Hij had moeite om de opeenvolgende fases te volgen. Uiteindelijk bleek dat op haar lijstje met kandidaat-deelnemers nog een naam niet was doorgehaald.

"'t Is nu negen uur. Zouden we Philip nog durven bellen?" vroeg ze vertwijfeld. Pieter knikte en Denise drukte aarzelend de cijfers in. Ze zou nog maar eens met een lang verhaal een korte vraag besluiten.

Het gejuich bij een doelpunt in de andere kamer leidde Pieter af. Hij wou bij Gerard informeren naar de stand, maar Denise wenkte. Ze had de vraag gesteld en wachtte ademloos het antwoord af. "Philip wil ons uit de moeilijkheden helpen ! Hij heeft voldoende vertrouwen in zijn paard, dat zal wel geen problemen opleveren," herhaalde zij het antwoord. Plaats en datum van afspraak werden vastgelegd en na een reeks bedankingen legde Denise opgelucht de hoorn neer.

"Dat is een pak van mijn hart, zie." De rimpels op haar voorhoofd leken uitgewist. Ze zocht haar bril en noteerde vlijtig welke uitrusting voor Philip voorzien moest worden. Reeds meerdere jaren had hij de ruitersport vaarwel gezegd en hij was uit zijn kostuum 'gegroeid'. Dat was echter geen probleem. Haar oudste zoon Wim had kostuums genoeg en die zouden zonder twijfel passen.

"Philip, Wim en onze buurman Mark openen zondag met hun paarden de stoet," bevestigde ze zichtbaar zelfvoldaan. Brede gekleurde banden rond de schouders en de lendenen van de ruiters en overeenkomstig de getinte doeken onder het paardenzadel zouden de verschillende inrichtende machten symboliseren: geel-wit voor de Kerk, rood-wit voor de staat en de gemeente, en groen-wit voor het privé-initiatief.

"Voilà, alweer een probleem opgelost, 't zal allemaal nog op zijn pootjes terechtkomen". Pieter sprak zich moed in. Hij bedankte Denise en wenste Gerard goeienavond.

Het donkerde en hij had geen zin meer om nog een ander probleem aan te pakken. Met Eugeen zou hij morgen wel babbelen.

Pieter fietste onder een hemel van vlagjes huiswaarts. De gekleurde driehoekjes flikkerden in de maneschijn en in het licht van de straatverlichting. Het was de tweede serie wimpeltjes. Vijf jaar geleden werd vol ijver ongeveer 750 meter gemaakt. Het huis van Martine en Pieter leek wel een confectieatelier. Het plezier was echter vlug voorbij en de overal opgehaalde stukken textiel werden verdeeld over familieleden en buurvrouwen. De zig-zagscharen, de bollen touw en het naaigaren werden er gratis bij geleverd. Vele handen maken licht werk, maar Peter herinnerde zich de gezichten vol ongeloof bij de vraag twintig, vijftig of honderd meter vlagjes aan elkaar te naaien. Wat zou men daarmee aanvangen ?

Ze hadden hun dienst bewezen. Een groot deel was nog bruikbaar en kon als reserve achter de hand gehouden worden. De nieuwe serie vlagjes hadden Eugeen en Pieter eergisteren opgehangen, dwars over de straat, op welbepaalde punten. Na vijf jaar kenden ze de geschikte vasthechtingspunten in de straten uit het hoofd. De

wapperende wimpels konden echter ook gevaar opleveren. Het veelvuldig en langdurig gebruik in weer en wind verzwakte de koorden zodanig, dat ze afknaptten. Eenmaal zelfs raakte een fietster verstrikt in een afgerukte lijn. Bij de val had de bejaarde dame, voor zover Pieter wist, geen noemenswaardig letsel opgelopen. Het laatste stuk wegdek van de Kruisenstraat, voorbij de bocht aan het kapelletje tot aan de Dendermondsesteenweg, lag er ermbarmelijk bij. Het midden van de weg was een aaneensluiting van verzakkingen boven de straatriolering. Pieter had zich dit stuk straat, ongeveer 250 meter lang, meermaals bijna steen voor steen voor ogen gehaald. Hier zou de stoet zondagmiddag opgebouwd worden. Was er wel voldoende plaats om alle groepen op een ordentelijke manier te laten samenkomen? Hij was er opeens niet meer zeker van dat de opbouw vlekkeloos zou verlopen. Veel zou afhangen van de weersomstandigheden. Op dat vlak hadden ze bij vorige buitenactiviteiten een slechte reputatie opgebouwd...

Dinsdag

"Die fietsen staan altijd in de weg", zuchtte Martine. "Pas toch op met die deur!" De kinderen stapten in. " 't Wordt tijd dat we een grotere auto kopen," dacht ze. Het driedeurs-Pandaatje was te klein geworden voor de drie opgroeiende kinderen.

Pieter kwam buiten en sloot de achterdeur. Hij had er blijkbaar goede moed op. Op aanraden van Martine had hij een korte jeanswerkbreek aangetrokken. "Dan zullen je benen een mooi kleurtje krijgen," had ze eraan toegevoegd.

Hij nam het brede tuinpad naar de garage en zocht zijn fiets. "De sleutel hou ik bij voor het geval ik nog iets nodig zou hebben. Ge zult wel zien wanneer ik thuiskom. Ik ga twee verfrommen kopen en rij dan tot bij Mark Van De Velde. 't Is te hopen dat Rudy er al is, dan kunnen we meteen beginnen. Als er iemand belt, ge weet waar ge mij kunt vinden."

"Wenst ge de kinderen geen prettige schooldag toe?" wou ze opmerken, maar ze hoorde zichzelf zeggen: "Ge kunt ervoor zorgen dat ge vanmiddag op tijd thuis zijt voor het eten. Anders kom ik je halen!" Ze wist dat hij in de voorbereidingsfase nogal eens een maaltijd en een rustperiode oversloeg. Ze wou vermijden dat hij na de activiteit in een hoopje zakte. Na de opruimingsperiode wou ze onmiddellijk met het gezin op vakantie te gaan. Waarheen wist ze nog niet, dat was eigenlijk bijzaak. Ze wou weg uit de drukte en de beslommingen.

Pieter schokschouderde. "Dat zal wel het minste van zijn zorgen zijn", flitste het door haar hoofd. De motor draaide en Martine piloteerde de wagen achterwaarts door het poortgebouwtje de straat op. Pieter sprong op de fiets en wuifde nog even.

Ze parkeerde de wagen voor het kerkhof, op het pleintje tussen de kleuterschool en de lagere school. "Uitstappen!" "Ah, Martine," onderbrak Rita, de verantwoordelijke voor de KAV-groep, haar, "ik heb nogal werk gehad aan die schortjes. Hier en daar heb ik wat veranderd aan de patroontjes die ge me gegeven hebt. Ze moeten het toch maar een keer aandoen. De kinderen doen toch ook mee in onze groep, hé?"

De jongste, Katelijn, kon de chauffeurszetel niet alleen opduwen en begon te huilen. "O, mijn zoeteke, mama was je vergeten." Anneleen was langs de andere kant uitgestapt, gaf mama een zoen en trok met enkele vriendinnetjes naar de lagere school. Martine keek haar na en verheugde zich over Anneleens zelfstandigheid. Met de boekentas op de rug nam ze het lange haar nog even in een wrong en trok het uit haar jas. Het golfde over de tengere schouders. Martine wist hoe fier ze erop was. De verzorging was nochtans geen sinecure. Elke was- en kambeurt liep uit op gesakker en geschrei.

Katelijn en Marjolein trokken mama verder. 't Was opletten geblazen bij het oversteken. Fietsers, auto's, moeders, vaders, meters en peters met of zonder kinderen, 't was een mierennest rond het schoolhekken. Martine ergerde zich steeds aan ouders

die vlak voor de schoolingang, half op de stoep, de kinderen lieten uitstappen. Ze waren zich niet bewust van het gevaar en aan politiereglementen stoorden ze zich blijkbaar evenmin.

"Ge hebt toch alle twee een plastezak bij om de tekeningen mee naar huis te brengen, h,?" Marjolein knikte en Katelijn opende haar miniboekentasje. " 't Is al goed, loop maar naar de speelkoer." Ze liepen voorbij de immens grote zandbak. Onstuimig botste Marjolein tegen een vriendinnetje, tuimelde over de houten afbakening het zand in, bekeek het geschramde been, zocht mama en begon onbedaarlijk te huilen. "Gij kapoen, 't is niet omdat het bijna vakantie is, dat ge 't zotteke moet uithangen," lachte Martine. "Laat eens zien. 't Is niet erg, vooruit, droog je traantjes maar." Marjolein raapte haar tasje op en vervoegde haar zusje, dat hand in hand met de juf stond toe te kijken.

"Eindelijk rust. 's Morgens is 't hier een echte heksenketel." Martine zette de radio aan, spreidde de krant open op tafel en schonk zich een kop koffie in. Het dagelijkse uurtje "actualiteit" deed haar telkens goed. Ze zou het tijdens de schoolvakantie missen. Telefoongerinkel. "Godver..., ze beginnen er vroeg aan!"

"Ge weet dat Pieter deze dagen moeilijk te spreken is", antwoordde ze Eugene. " 'k Geloof dat hij nu aan 't verven is. Wat, weet ik niet, want zoveel vertelt hij ook niet."

" 't Is in verband met de financiële toestand en een forfait. Wilt ge hem vragen terug te bellen?"

"Heeft hij dat gisteren dan niet meer gedaan?"

Martine zuchtte, scheurde een blaadje van het memoblok en stak het bij de andere op het prikblok.

Eugeen hield de kas bij. Ze wist dat Eugene en ook Denise de jongeren in de werkgroep regelmatig uit hun dagdromen haalden. Hij kon een zaak zeer gewichtig en uitvoerig uit de doeken doen, wat vergaderingen nogal eens liet uitlopen. Dat was Pieters versie... Martine wist echter wel dat Pieter aan het einde van een samenkomst, spijts beloften, zelden onmiddellijk naar huis kwam. Een vergadering na een vergadering hoorde

er nu eenmaal bij. Secretaris Patrick hield ook van die extra inspanning en aan de toog werden de boeiendste activiteiten geboren. Ze hadden elkaar leren kennen in de KWB-bestuursploeg zes of zeven jaar geleden. Daarvóór bewoonden Peter en Martine een burgerhuis in Gent, aan de achterzijde van het Sint-Pietersstation. De combinatie lage huurprijs en vlotte verbinding met het werk had de beslissing het geboortedorp na het huwelijk tijdelijk te verlaten, beïnvloed. Drie jaar later woonden ze terug in Kalken, heimwee. Peter had gedurende vier, vijf maand elk weekend en bijna elke avond in hun rijwoning gewerkt, want de vorige eigenaar had de renovatiewerkzaamheden halfweg voor bekeken gehouden. Na de verhuis moest Pieter maar naar een of andere beweging toe, om mensen te leren kennen, en daar had ze eigenlijk al een beetje spijt van, vond ze. 'Hij moet straks eerst maar alle boodschappen afwerken. Ik zal eerst de berg schotels afwassen.'

't Was stil op de hof van Mark Van De Velde. Enkel de haan, met vervaarlijk grote sporen, en de hond verwelkomden Peter. Hij stapte de hangar binnen. Alles lag er kriskras door elkaar, maar in het midden stond de 14 meter lange bloemenwagen in spe. De eigenaar kwam afgesloft vanuit de koestal.

"D' er komt u toch iemand komen helpen, hé?"

"Ja, ja, Rudy zal wel op komst zijn. 't zal ervan afhangen hoe hij gisterenavond thuis geraakt zal zijn."

"Enfin, ge weet in elk geval wat ge moogt gebruiken en wat niet. Keperen en pannelatten moet ge maar zoeken."

Mark wees naar de houten panelen en matten, afbraakmateriaal van een of andere beurs.

Even later kwam Rudy de hof opgeslenterd en Pieter was een beetje bang om hem uit te leggen hoe de wagen er zou moeten uitzien. Ze hadden op vergaderingen wel al veel besproken, maar hij was eigenlijk de enige die alles van A tot Z, of toch bijna, gepland had en wist. Dat was wel een handicap maar hij was reeds twee jaar intens met dit project bezig en kon niet verlangen dat de andere werkgroepleden evenveel van hun vrije tijd aan dit werk zouden opofferen. Hij wou bewijzen dat de uitwerking van een stoet over het onderwijs, waaraan de schoolgemeenschappen niet wensten deel te nemen, in samenwerking met andere socio-culturele verenigingen en geïnteresseerden, kon slagen.

Rudy en hijzelf stonden voor het architecturale gedeelte van het sluitstuk van de stoet in. Denise zou samen met enkele burens de bloemen erop plaatsen terwijl Hendrik Temmerman enkele mooie bloemstukken zou maken.

"Wat is dat hier allemaal?", was Rudy's morgengroet. Peter legde hem alles uit. "Ge hebt toch hamers, zagen en de gepaste nagels mee, hé? Anders begin ik er niet aan."

Rudy was destijds bouwvakker en werd nerveus wanneer het nodige werkgrief niet aanwezig of niet goed genoeg was. Voor de rest kon je hem alles vragen.

Vooraan en achteraan de wagen werden met de panelen in de breedte verhogingen in trapeziumvorm gemaakt.

"Godver..., d' er zitten nog nagels in. Ze hadden daar dezelfde ziekte als gij, Peter. 't Zal maar zijn als er zich iemand erg aan zal bezeren." Daarmee doelde Rudy op het feit dat bij de afbraak van de tentoonstellingen nogal eens nagelaten werd om de uitstekende nagels uit de borden te halen.

In een aantal van de licht afhellende horizontale platen van de verhogingen moesten gaten gezaagd worden.

"Rudy zou je naar Wetteren willen rijden en twe cirkelvormige zaagjes met een iets kleinere diameter dan dit willen meebrengen?" Pieter gaf hem een zwart potje mee. Ze moesten ruim tweehonderd gaten voor evenveel potbloemen boren. Voor dat werkje hadden ze nog enkele dagen tijd.